

Ще в дитинстві в пам'ять забрело
І вразило, як полум'я багряне,
З Чернігівської області село
Із назвою простою — Озеряни.
У тім селі ні разу я не був,
Та кожен двір, незгірш, як власний,
знаю:
Розчахнуту гранатою вербу
І спалахи пожеж на небокраї.
У те село приходжу і тепер:
То мрією, то материна пісня
Веде мене між голубих озер
На тихий двір, що ніби радість пізня.
А довкруги п'ють вікнами блакить
Хати добротні. І куди не гляну —
Щасливий люд.
...Лиш наша все горить,
Підпалена іще у Вітчизняну.
І вкотре я стаю біля воріт,
Вдивляюсь у зав'юнену дорогу
З надією, що все ж вернеться дід
До рідного, до отчого порога.
Та пролітають здіблені роки,
А від солдата все немає звістки.
Лиш зорями, як вдови з-під руки,
Вдивляються у вічність обеліски.

Їх не зістарять час і сивина,
Не воскресять бійців весняні роси.
О, як давно закінчилась війна,
А ми з фронтів вертаємось і досі.

1977

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво

художньої літератури «Дніпро», 1986.